

Frances Hodgson Burnett

Micul lord

cu ilustrații de Reginald B. Birch

Traducere și prefață de Lucian Pricop

EDITURA CARTEX

Dacă Cedric ar apărea pe strada ta...

Lucian Pricop

Ați citit cartea *Micul lord*? Sau poate ați văzut filmul? Dacă ați trăit deja această experiență, cu siguranță sunteți dintre cei care caută să retrăiască una dintre acele experiențe de lectură care îți demontează prejudecățile despre literatura *pentru copii*. Adică, doar voi, copiii, ați fi publicul acestei cărți? Dar, și părinții voștri, chiar și bunicii au fost cândva copii!? Ei oare știu povestea micului lord? Dacă aflați că nu și-o amintesc, rugați-i să o citească împreună cu voi. Este fără îndoială una dintre cele mai frumoase aventuri pe care o veți avea alături de Cedric, de Dick, de contele de Dorincourt și de ceilalți eroi ai poveștii. Și părinții, și bunicii merită să vă însoțească în această expediție imaginară.

Micul lord este povestea lui Cedric Errol, un puști american de șapte-opt ani, care, în cei câțiva ani petrecuți în New York alături de mama sa, rămasă văduvă după moartea soțului său, este declarat moștenitorul bunicului din partea tatălui. Copilul este nevoit să-și schimbe stilul de viață modest cu unul de aristocrat englez și să se mute pe domeniul contelui de Dorincourt. Puterea poveștii se află în personalitatea ingenuă a micului protagonist, o întruchipare a principiilor democratice ale copiilor, în acord cu cele mai importante valori victoriene inculcate de drăguța și binevoitoarea lui mamă. Deși micul lord are maniere alese (lucru deloc surprinzător pentru eroul unei povești destinate *copiilor* și scrise de un *adult*), el este, de asemenea, un băiat plin de vigoarea și energia încurajate în mod tradițional de cultura educațională americană.

Câștigă alergări și, fără inhibiții, se împrietenește cu adulții de toate condițiile sociale. Cu toate acestea, în ciuda descrierii

repetate a eroului ca robust, puternic, frumos, memoria culturală a personajului a fost depășită de imaginea oarecum feminizată a micului lord cu păr lung și buclat, îmbrăcat într-un costum negru de catifea și purtând un guler de dantelă.

Romanciera Frances Hodgson Burnett a scris *Micul lord Fauntleroy* ca un cadou pentru fiii ei și a publicat-o pentru întâia dată într-o revistă pentru copii, *St. Nicolas (Sfântul Nicolae)* în 1885. În 1886 Scribner's Sons a publicat-o în foileton. Promovată ca fiind o poveste fermecătoare și instructivă, cărții *Micul lord Fauntleroy* și punerilor în scenă ulterioare le-au fost atribuite funcții rar întâlnite în literatură. După ce a văzut piesa, Oliver Wendell Holmes a scris: „Portretul minunat al unui copil – realizat în *Micul lord Fauntleroy* – este irezistibil“. Frances Hodgson Burnett a evocat o conversație cu prim-ministrul britanic, William Gladstone, citându-l:

„Dl Gladstone stătea lângă mine la masa de prânz și a fost încântător... Fauntleroy l-a fermecat. Mi-a spus că are convingerea că această carte va avea un efect uluitor în realizarea unei apropieri între cele două națiuni, făcându-le să-și înțeleagă reciproc cultura.“

În timp ce *Micul lord* a fost doar o singură dată creditat pentru serviciul său diplomatic, el a fost deseori privit ca un far al moralității pentru copii și adulți. *The Church Review (Revista Bisericii)* a considerat romanul drept unul model: „Cu siguranță nu există literatură mai bună, care să se adreseze minților deschise, ale căror caractere sunt în formare; și ne bucurăm de fiecare lucrare care, precum cea a doamnei Burnett, ridică standardele la cel mai înalt nivel.“

The Ladies' Home Journal and Practical Housekeeper (Revista doamnelor și menajerelor) informa că: „Fiecare mamă care citește această lucrare ar trebui să se asigure că există un exemplar și în biblioteca celor mici. Nu există nicio carte mai bună pentru copii.“ Este important să rețineți că nu numai părinții l-au iubit pe *Micul lord Fauntleroy*. După patru ani de la prima

sa publicare, romanul a fost votat favorit de 377 din 487 de copii sub doisprezece ani într-un sondaj al unei reviste foarte populare.

Succesul enorm atât al piesei și cât al romanului a stârnit o reacție de introducere pe piață aproape imediat. Revista *Puck* glumea în luna martie 1889, susținând că, „în prezent, țara trece printr-un atac foarte dur al *Micului lord Fauntleroy*“. Revista identifica nebunia la nivel național a creării unei generații de Fauntleroys:

„Multe mame aleg ținute pentru fiii lor similare cu cele purtate de Cedric, nutrind speranța că moda vestimentară poate influența într-un fel firea copiilor. Înflorește astfel comerțul de costume Fauntleroy, gulere de dantelă Fauntleroy, pălării Fauntleroy și jocuri cu basse-ball Fauntleroy.“

Acest ansamblu, descris în roman: un costum de catifea neagră, cu un gulere de dantelă, și cu o eșarfă fluturândă, a fost atât de popular în rândul mamelor care, de asemenea, aleg pentru fiii lor coafuri cu bucle lungi și blonde. Publicitatea și revistele de modă ale vremii din acea perioadă confirmă popularitatea costumului; dar există și numeroase critici ale contemporanilor, critici care vizează, mai ales, intervenția mamelor asupra personalității unor băieți, care, prin atitudine și haine își pierd masculinitatea.

Cea de a doua jumătate a secolului al XIX-lea a fost o perioadă de mari schimbări în cultura americană, în conștiința de sine a americanilor. *Micul lord Fauntleroy*, copilul-simbol al epocii victoriene, a fost ultima și cea mai influentă construcție imagologică a modelului masculin romantic. Odată cu secolul XX, Fauntleroy pare rezultatul presiunilor matriarhale. La fel de absurd, însă, modelul matriarhal este înlocuit cu cel patriarhal, idealismul cu pragmatismul, valorile antreprenoriale le înlocuiesc pe cele aristocratice. Astăzi, dacă Cedric ar apărea pe strada ta, ar părea că a evadat dintr-o piesă de teatru. Dar, din cea mai frumoasă piesă...

Textul prezentei traduceri a fost realizat după ediția princeps, din 1886, apărută la New York, la Editura „Charles Scribner’s Sons“. Desenele (imprintate tot în aceeași ediție) sunt opera graficianului Reginald Barthurst Birch, primul și cel mai cunoscut ilustrator al romanului. Reprezentările grafice ale *Micului lord* în viziunea lui Birch au influențat cultura vestimentară americană și britanică, generând veritabile furori în moda juvenilă.

Bibliografie

- Bangs, J. K., *The Paradise Club. The Ladies’ Home Journal*, vol. XII, no. 7, 1895.
- „Books for the Young“, *Church Review*, vol. XXXXVIII, November 1886.
- Burnett, V., *The Romantick Lady*, Scribner, New York, 1927.
- Burrell, C. B., „The child and its world“, *Harpers Bazaar*, vol. XXXIII, 30 June 1910.
- „Cartoons and Comments“, *Puck*, vol. XXV, March 1889.
- „Classified Ad“, *The New York Times*, 21 October, 1886.
- Ewing, E., *History of Children’s Costume*, Charles Scribner’s Sons, New York, 1977.
- The Ladies’ Home Journal and Practical Housekeeper*, vol. V, no. 8, 1888.
- Metcalf, J., „Drama: The Little Lord“, *Life*, vol. XII 13 December 1888.
- „Women and Men“, *Harper’s Bazaar*, vol. XXII, 27 July 1889.

CAPITOLUL I

Cedric nu știa absolut nimic despre sine. Nu i se vorbise vreodată despre asta. Știa doar că tatăl său a fost englez, pentru că așa îi spusese mama; apoi însă tata murise, iar el era atât de mic, că nu-și mai amintea mai nimic despre dânsul! Doar că era înalt, cu ochi albaștri și mustață lungă și că era extraordinar să fie plimbat prin cameră pe umerii lui. După moartea tatălui, Cedric a observat că nu era tocmai indicat să vorbească cu mama despre el. Cât timp tatăl său a fost bolnav, Cedric a fost trimis de acasă, iar când s-a întors totul se sfârșise. Mama, care fusese și ea foarte bolnavă de supărare, își reluase locul pe scaunul de lângă fereastră. Era așa de palidă și firavă, îi dispăruseră gropițele din obraji, iar ochii ei triști păreau mai mari și se îmbrăca mereu în negru.

– Draga mea, i se adresă Cedric (tata o strigase întotdeauna așa și de la el învățase să-i spună astfel), draga mea, cum se mai simte tata?

Îi simți brațele tremurând și, ridicându-și capul cu părul buclat, i se văzu chipul. Observă că era pe cale să izbucnească în plâns.

– Draga mea, repetă el, se simte bine?

Apoi, deodată, inimioara îl îndemnă să o strângă în brațe, să o sărute și să-și apropie obrazul catifelat de al ei; așa și făcu, iar ea își așeză capul pe umărul lui podidind-o un plâns amarnic

și îmbrățișându-l strâns de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul.

– Da, se simte bine, suspină ea. El se simte bine, dar am rămas doar noi doi singuri pe lume.

Atunci, așa mic cum era, a înțeles că tatăl său, tânăr, înalt și frumos, nu se va mai întoarce vreodată; a înțeles că murise, așa cum au murit și alții, deși nu reușea să înțeleagă acest lucru straniu care aducea atâta tristețe celor din jur. Și pentru că mama plângea ori de câte ori el vorbea despre tata, se hotărî singur să nu mai pomenească prea des de dânsul. Mai descoperi că nu trebuia să o lase prea mult timp să stea nemișcată și tăcută, cu ochii ațintiți spre foc ori pe fereastră. El și mama nu știau prea multă lume și trăiau foarte retrași, deși Cedric nu realiza, pe atunci, acest lucru. Abia când crescuseră mai mare, află de ce nu venea nimeni pe la ei.

I s-a spus mai târziu că mama fusese orfană și singură pe lume când tata a luat-o de soție. Era foarte frumoasă și o doamnă bogată, în vârstă, o angajase drept însoțitoare, dar nu s-a purtat prea bine cu ea. Într-o zi, căpitanul Cedric Errol, un obișnuit al casei, o văzu urcând în fugă scările, cu ochii plini de lacrimi. Era atât de drăguță, de inocentă și de tristă, încât căpitanul nu a mai reușit să o uite. Și, după ce s-au întâmplat multe lucruri ciudate, s-au cunoscut mai bine, s-au iubit mult și s-au căsătorit, deși căsătoria le-a creat mulți dușmani. Dintre toți, cel mai înverșunat a fost tatăl căpitanului, un bătrân aristocrat englez, foarte bogat, furios și manifestând dispreț față de America și americani. Avea doi fii mai mari decât căpitanul Cedric, iar legea preciza că primul născut moștenește titlurile strălucitoare și domeniile familiei. Dacă acesta murea, următorul prelua moștenirea; așa că, deși provenea dintr-un neam ales, căpitanul Cedric avea puține șanse să ajungă el însuși vreodată prea bogat.

Dar natura îl înzestră pe cel mai mic dintre băieți cu daruri pe care nu le oferise și fraților mai mari. Îi dădu o înfățișare frumoasă, puternică și plină de noblețe, un zâmbet cald, o voce plăcută și veselă. Îl făcu viteaz, bun și cu o inimă foarte bună, ceea ce îi făcea pe ceilalți să-l îndrăgească fără întârziere. Nu stăteau așa lucrurile și cu frații mai mari: niciunul nu era chipeș, blând sau foarte inteligent. Ca elevi la Eton nu au fost foarte agreați de colegi și nu au învățat prea bine; și-au pierdut vremea și banii în zadar, fără să-și facă prieteni. Bătrânul Earl, tatăl lor, era dezamăgit și umilit văzând că moștenitorul nu-i făcea cinste și nu promitea să ajungă altceva decât un om egoist, risipitor și mediocru, lipsit de calități înalte și nobile. „E trist, gândea bătrânul, că tocmai cel de al treilea fiu, cel fără avere, era înzestrat cu toate calitățile, toată puterea și frumusețea“. Uneori îi era ciudă pe tânărul chipeș pentru că însușirile sale ar fi fost nimerite pentru titlul de noblețe și proprietățile întinse pe care el, contele, avea să le lase moștenire; și totuși, în adâncul sufletului său vanitos și neînduplecat, era foarte legat de fiul cel mai mic. Într-un astfel de moment de pornire, îl trimisese într-o călătorie în America; voia să-l îndepărteze pentru o vreme pentru a nu mai fi nevoit mereu să-l compare cu frații săi; era un moment în care aceștia, prin felul lor de a fi, îi aduceau o mulțime de supărări.

Dar, după vreo șase luni, începu să se simtă singur și să sufere în secret de dorul fiului, așa că îi scrisese căpitanului Cedric și îi ceru să se întoarcă acasă. Scrisoarea sa coincise cu aceea a căpitanului, care îl înștiința despre dragostea lui pentru o tânără și frumoasă americană și decizia de a se căsători cu ea. Când primi aceste rânduri, bătrânul Earl fu cuprins de o furie cumplită. Caracterul său îl conducea spre decizia de a nu renunța la prejudecățile sale. Valetul, care se afla atunci în cameră, crezu că stăpânul său va avea un atac de apoplexie din pricina mâniei. Timp de o oră urlă ca un tigrul, apoi se așeză

și-i scrise fiului său o scrisoare în care-i interzicea să mai vină vreodată în casa părintească, ori să le mai trimită vreo veste, lui sau fraților. Îi spuse că putea să trăiască și să moară unde va voi, că legăturile cu familia erau pentru totdeauna rupte și că, în timpul vieții sale, să nu aștepte vreun ajutor de la tatăl său.

Căpitanul fu profund mâhnit de scrisoarea aceasta; se simțea foarte atașat de țara sa și își iubea casa părintească; îl iubea până și pe tatăl său, așa mânios cum era, și fusese alături de el în fața tuturor necazurilor pricinuite de ceilalți fii. Realiza însă că viitorul nu-i va aduce niciun semn de bunăvoință din partea lui.

La început nici nu știu ce să facă. Nu fusese obișnuit cu munca și nu avea deloc experiență ca lucrător, dar era curajos și plin de voință. Își vându postul din armată și, după multe încercări, reuși să-și găsească o slujbă la New York și se însură. Ducea acum o viață diferită față de cea minunată din Anglia, dar tânăr și fericit cum era, spera ca muncind din răspuțeri să facă lucruri mari în viitor.

Locuia pe o stradă liniștită, într-o casă modestă, în care se născu și băiețelul său, iar viața îi era atât de plină de voieșie, în simplitatea ei, încât nu regretă nicio clipă că se însurase cu însoțitoarea unei bătrâne, o fată din America, lipsită de avere, tocmai pentru că era o făptură deosebită și o iubea, iar ea îl iubea și ea. Băiețelul era foarte drăguț și le semăna deopotrivă amândurora. Deși născut într-o casă săracă și retrasă, a fost de la început un copil norocos. Mai întâi fiindcă era sănătos, așa că nu crea nimănui mari bătaii de cap; apoi, fiindcă se purta atât de drăgălaș, încât aducea numai veselie în jur; în al treilea rând era atât de frumos, încât părea un desen. Spre deosebire de alți bebeluși, el se născuse cu mult păr moale și bălai, care se transformă în cărlionți până la șase luni. Avea ochii mari, căprui, gene lungi și un chip minunat; avea un spate puternic, picioare dezvoltate, încât la nouă luni învăță repede să meargă.

Era atât de bine crescut pentru un bebeluș că era mai mare dragul să-l cunoști. Era prietenos cu toată lumea, iar atunci când un străin îi vorbea, pe stradă, în timp ce se afla în cărucior, mai întâi îi arunca o privire serioasă, urmată de un zâmbet dulce și prietenos; în vecinătatea străzii liniștite în care locuiau, nu exista nicio persoană, nici măcar băcanul din colț, considerat cel mai morocănos om din lume, care să nu fi fost încântați să-l vadă și să-i vorbească. Cu cât creștea, se făcea tot mai frumos și mai interesant.

Când a fost destul de mare pentru a merge cu dădaca lui, trăgând după el un trenuleț și purtând un kilt și o pălărie mare, albă, care-i cădea pe spate, lăsând să i se vadă părul ondulat și auriu, era atât de bine dezvoltat și rumen, încât atrăgea privirile tuturor. Iar doica îi povestea mamei despre felul în care doamnele își opreau trăsura pentru a-l privi și pentru a vorbi cu el și despre încântarea acestora când le spunea ceva cu glăsciorul lui vesel, de parcă s-ar fi cunoscut de multă vreme. Maniera în care se purta, vioi, lipsit de sfială, amuzant și prietenos, îl ajuta să se împrietenească cu toți ceilalți, făcându-i să se simtă în largul lor. Înțelegea degrabă sentimentele celor din jur și poate că se comporta astfel fiindcă trăise mereu numai cu mama și cu tata, care erau mereu duioși, grijulii, afectuoși unul cu celălalt și manierați. Nu auzise vreodată acasă cuvinte aspre sau neelegante, iar el se bucura de iubirea, mângâierea și blândețea părinților, astfel încât și el însuși era plin de bunătate, căldură și nevinovăție. Își auzise mama strigată cu nume drăgăstoase, pe care le folosea și el când îi vorbea; văzuse că tata era tot timpul atent cu ea, așa că învățase și el să fie la fel.

Atunci când a realizat că tata nu se va mai întoarce niciodată și a văzut tristețea mamei din această pricină, în sufletul lui bun s-a născut decizia de a face tot ce-i stătea în putere ca să o facă din nou fericită. Era încă un copil de-o

șchioapă, dar, atunci când se așeza pe genunchii ei și o săruta, atunci când își aducea jucăriile și cărțile cu desene, când își așeza capul cărlionțat pe umărul ei, când se ghemuia lângă mama pe sofa, se gândea mereu la ea, încercând să o susțină și-i aducea astfel mai multă alinare decât ar fi crezut.

– Ah, Mary! o auzi odată pe mama spunându-i slujniciei bătrâne, sunt convinsă că încearcă să mă ajute în felul lui inocent. Știu sigur! Îmi aruncă uneori o privire atât de drăgăstoasă, de parcă i-ar părea rău pentru mine și vine apoi și mă mângâie sau îmi arată ceva. E atât de mic și totuși sunt sigură că a înțeles.

Pentru că ședea atât de mult alături de mama sa, ea nu mai simțea nevoia unei alte companii; se plimbau, vorbeau și se jucau împreună. Învăță să citească de timpuriu, iar seara se întindea pe covorul din fața șemineului și citea cu voce tare fie povestiri, fie cărți pentru oameni mari, ba uneori citea și din ziar. În astfel de clipe, Mary o auzea pe doamna Errol râzând cu poftă de glumele băiatului.

– Păi cum să nu râdem, îi spunea Mary băcanului, când e așa de comic și spune vorbe de-ale bătrânilor. Și să vezi că a venit la mine în bucătărie în seara când a fost ales președintele cel nou și a stat în fața plitei de parcă încremenise, cu mâinile băgate în buzunare, serios ca un judecător! Și-mi zice: „Mary, zice, sunt foarte preocupat de alegeri, zice, sunt *publican* și Draga mea la fel. Tu ești *publicană*, Mary?“ Mă scuzați, zic, eu sunt *dimocrată* convinsă. Și el se uită la mine de mă tulbură nu alta și zice: „Mary, țara se duce de răpă“. Și de-atunci în fiecare zi îmi zice să-mi schimb politica.

Mary îl îndrăgea foarte tare pe băiat și era mândră de el. Stătea la ei încă de la nașterea lui Cedric. După moartea căpitanului fusese și bucătăreasă, și femeie de serviciu, și dădacă și toate celelalte. Era mândră de el că avea un trup voinic și armonios, că se purta atât de drăgălaș și mai ales că

avea un păr strălucitor și cârlionțat care i se așeza pe frunte sau pe umeri în bucle mătăsoase. Muncea de dimineață până noaptea ca s-o ajute pe mama lui la gospodărie și la confecționarea hăinuțelor, pe care le așeza în bună ordine.

– E un *'ristocrat*, nu-i așa? spunea ea. Nu crez să văd și eu un copil pe Fifth Avenue care să arate și să meargă așa de mândru ca el. Când trece îmbrăcat cu rochița de catifea croită dintr-o rochie veche a maică-si, se uită după el și domni în livrea, și femei, și copii. Își ține fruntea sus și-și flutură buclele că pare un mic lord.

Cedric nu știa că arată ca un mic lord; nici măcar nu știa ce era un lord. Cel mai bun prieten al său era băcanul din colț, un om ursuz cu toată lumea, mai puțin cu el. Numele lui era domnul Hobbs, iar Cedric îl admira și-l respecta foarte mult. Îl considera un om foarte bogat pentru că avea o mulțime de lucruri în magazin: prune uscate, smochine, portocale și pesmeți; avea și o trăsură cu cal. Cedric se înțelegea perfect și cu lăptarul, și cu brutarul, și cu vânzătoarea de mere, însă pe domnul Hobbs îl plăcea cel mai mult; erau atât de apropiați, că se ducea în fiecare zi pe la el și stăteau multă vreme împreună vorbind despre lucruri la ordinea zilei. Poate părea surprinzător, dar aveau mereu câte ceva de discutat – spre exemplu despre 4 Iulie. Când începeau să discute despre 4 Iulie, puteau s-o facă la nesfârșit. Domnul Hobbs avea o părere foarte proastă despre englezi și îi spuse toată povestea Revoluției, istorisind minunate întâmplări patriotice cu dușmani care erau mereu răi și cu americani întotdeauna curajoși; cu entuziasm, reproduse din memorie chiar și un fragment din Declarația de Independență. Cedric îl asculta atât de emoționat, încât ochii îi străluceau, obrajii i se îmbujoraseră, iar buclele i se așezaseră fără noimă. Când ajunsese acasă, abia fu capabil să mănânce, fiind nerăbdător să-i spună povestea și mamei. Domnul Hobbs a fost probabil primul care i-a creat interesul pentru politică. Domnului Hobbs

îi plăcea să citească ziarele și astfel Cedric auzea și el despre evenimentele de la Washington; domnul Hobbs se îngrijea să-i spună despre președinte dacă își făcea sau nu datoria. Și odată, la ultimele alegeri, totul fu atât de mareț încât domnul Hobbs și Cedric trăiră impresia că, fără ei, țara ar fi fost pierdută.

Domnul Hobbs l-a luat atunci să vadă o mare manifestație cu torțe aprinse și mulți dintre cei ce le purtau și-au adus mai târziu aminte de un bărbat solid, proptit lângă un stâlp, ducând pe umeri un băiețel drăgălaș care striga „ura“ și-și flutura șapca în aer.

Când Cedric trecu de șapte ani, adică după o scurtă perioadă post-alegeri, se petrecură evenimente neașteptate care aduseră în viața lui mari schimbări. Printr-o coincidență, în acea zi vorbise cu domnul Hobbs despre Anglia și regină, iar domnul Hobbs spusese câteva lucruri defăimătoare despre aristocrați, fiind indignat mai ales de conți și marchizi. Era o dimineață foarte călduroasă și după ce s-a jucat de-a soldații cu niște prieteni, Cedric s-a dus în prăvălie să se odihnească; aici, l-a găsit pe domnul Hobbs răsfoind furios un număr din „Illustrated London News“ care conținea o ceremonie la curte.

– Iată, spuse el, așa stau acum lucrurile, dar într-o zi o să se termine toate astea. La un moment dat, cei pe care i-au asuprit se vor ridica la luptă și, atunci, vor dispărea conți și marchizi și toți ceilalți! O să vină și rândul lor degrabă!

Cedric se urcase ca de obicei pe scaunul înalt, cu pălăria pe ceafă și cu mâinile în buzunare, ușor aplecat spre domnul Hobbs.

– Ați cunoscut mulți marchizi, domnule Hobbs? întrebă el.

– Nu, răspunse domnul Hobbs cu indignare. Să vină vreunul în prăvălia mea! E suficient! Să nu prind vreun tiran pe lângă lăzile mele cu pesmeți!

Era atât de mândru de sentimentul său, încât privi cu mândrie în jur și își șterse fruntea.

– Poate că nici ei nu și-ar dori să fie conți, dacă ar avea ceva mai bun de făcut, spuse Cedric, compătimentându-i pentru condiția lor nefericită.

– Cum să nu vrea, spuse domnul Hobbs. Se fălesc cu asta. E în firea lor. Sunt o tagmă rea.

Erau în plină discuție când veni Mary. Cedric crezu că venise la cumpărături, după zahăr, însă femeia era schimbată la față de parcă s-ar fi petrecut ceva grav.

– Hai acasă, drăguțul meu, spuse ea. Te cheamă mama.

Cedric coborî de pe scaunul înalt.

– Vrea să mergem undeva împreună? se interesă el. La revedere, domnule Hobbs!

Se miră văzând-o pe Mary că se uită cu ochi mari și uimiți la el și se întrebă de ce tot clatină din cap.

– Ce ai Mary? Ți-e rău din pricina căldurii?

– Nu, zise Mary, dar acasă se petrec lucruri curioase.

– Pe Draga mea o doare capul din cauza vremii? Întrebă copilul îngrijorat.

Dar nu era nici asta. Când ajunse în fața casei, un cupeu stătea la scară, iar în salonaș cineva vorbea cu mama. Mary îl grăbi să urce scările, îl îmbracă cu cel mai bun costum de vară – din lână crem, cu o curea roșie în jurul mijlocului – și-i pieptănă buclele.

– Nu zău, lorzi? o auzi spunând. Nobili și ‘*ristocrați*! Ce ghinion pe ei, sărmanii! Și mai ales pe capul bieților lorzi!

Se petreceau într-adevăr lucruri ciudate, dar era sigur că mama îi va spune ce înseamnă toată încurcătura asta, așa că o lăsa pe Mary să se vaite, fără a pune întrebări. Când fu gata, coborî în grabă în salonaș. Un domn în vârstă, înalt și slab, era așezat pe fotoliu. Mama lui stătea alături, palidă la față și cu lacrimi în ochi.

– Ah, Ceddie, strigă ea și se repezi la băiețaș, îl strânse în brațe și îl sărută, neliniștită și speriată. Dragul meu Ceddie!

Domnul bătrân se ridică din fotoliu și-l privi pe Cedric cu o privire pătrunzătoare, frecându-și bărbia. Nu părea deloc nemulțumit de ceea ce vedea.

– Așadar, rosti el în cele din urmă, așadar acesta-i micul lord Fauntleroy!